

R VAN **RIESSEN**

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

DE ZAAK-EMMA

Proloog

Anne zuchtte terwijl ze de grote stapel op het bureaublad van zich afschoof. Waarom kreeg ze al deze post in een tijd waarin alles gewoon digitaal kon? Dan had ze alles wat overbodig was of waar ze geen trek in had met één druk op de *delete*-toets meteen kunnen weggooien. Nu was ze gedwongen om iedere envelop open te snijden.

Ze was nog maar vrij recent teruggekeerd van een langdurige afwezigheid. Niemand had haar scheef aangekeken toen ze voor het eerst de afdeling weer op stapte. Er had zelfs een bescheiden applaus geklonken, maar bij de mok koffie die erop volgde, sneed niemand het onderwerp aan. Het gaf blijk van een zekere instemming met wat er was gebeurd en met wat ze had gedaan.

Haar bezoeken werden dan ook frequenter; de herintreding verliep goed. Haar baas, hoofdcommissaris Eerenberg, was tevreden over het verloop van de afgelopen drie maanden en vandaag zat ze dan weer voor het eerst *full time* op haar post. Op dé post, constateerde ze wrang.

Anne Kramer was terug als chef van een dienst met zo'n zevenhonderd personeelsleden. Voor een deel tactische rechercheurs, maar de afgelopen tien jaar was de dienst uitgebreid met een groot aantal forensische, digitale en financiële experts. En ze konden het vele werk niet aan. De drugscriminaliteit slokte het merendeel van haar capaciteit op, maar ook computercriminaliteit, identiteitsfraude en mensenhandel eisten hun tol. En dan was er natuurlijk de 'gewone' moord en doodslag.

Ze keek daarom vluchtig naar de enveloppe in haar hand en wilde die al op de stapel 'later' leggen, toen ze het gekrabbelde woord 'sollicitatie' in de linkerbovenhoek ontwaarde. Hoe was dit bij haar terechtgekomen? Dit hoorde bij Personeelszaken.

Nieuwsgierig sneed ze hem open met het mesje dat ze doorgaans voor haar appeltje gebruikte en haalde het papier eruit.

‘Thomas van Norden’ stond in het briefhoofd rechtsboven. ‘Onderzoeksjournalist.’

De naam zei haar niets. Haar ogen vlogen langs de regels. Hij solliciteerde naar een functie bij een *cold case-team* van de politie.

Een sollicitatie van een externe bij de afdeling Cold Case... Daar werkten vooral oude rechercheurs met langdurige ervaring in de opsporing. Dirk van der Veer had er zelfs zijn pensionering voor laten varen en draaide daarom nog steeds volop mee, al had hij wel twee dagen per week vrij om te kunnen vissen. Jonge mensen pasten daar dus eigenlijk niet. En dan ook nog een journalist... Ze schudde haar hoofd. Waarschijnlijk was hij op een spectaculaire *inside story* uit.

Haar oog viel op een zin. *‘Als onderzoeksjournalist vind ik cold case-zaken natuurlijk op zich al interessant, maar ik weet ook hoe belangrijk het voor nabestaanden is dat ze antwoord krijgen op hun vragen en hun boek eindelijk kunnen sluiten. Dat heeft me zeer geraakt en ik wil daar graag een paar jaar een bijdrage aan leveren.’*

Anne trok een wenkbrauw op. Een paar jaar? Dat klonk niet als iemand die een sappig verhaal wilde binnenhalen. Ze dacht even na. Er was eigenlijk ook wel wat voor te zeggen. Een buitenstaander bij Cold Case, een ander type onderzoeker. Iemand die op een geheel eigen manier naar zaken keek. Wellicht hadden ze juist zo’n graver nodig, eentje met andere methodes, die ook niet snel losliet. Die gedachte sprak haar opeens toch aan.

Ze besloot de sollicitatiebrief door te sturen naar Leo Vroom, chef van het Cold Case-team. Hij moest maar eens een gesprek met deze Thomas van Norden voeren.

‘Kijk er serieus naar,’ schreef ze nog boven op de brief, *‘en laat me weten wat jouw advies is.’*

Het team was gehuisvest in het gebouw aan de Kabelweg,

zo'n flatgebouw waar Anne eigenlijk helemaal geen gevoel bij had. Het liefst had ze alle onderdelen van de Centrale Recherche bij elkaar aan het Hoofdbureau, zodat ze bij alle teams af en toe binnen kon wippen om te horen hoe het ging.

Met de dienst Gebouwen van het korps leefde ze op gespannen voet; die lui hadden altijd ruimte te weinig en haar afdeling was te groot. Ze hadden fikse discussies gehad. Als zij niet met de vuist op tafel had geslagen, was haar hele centrale recherche al jaren geleden overgeheveld naar die grauwgrijze kolos aan de Kabelweg. Ze moest er niet aan denken.

Ze had geleerd van zich af te bijten, anders werd er ook met haar en haar dienst gesold, op dezelfde manier waarop dat met alle oude, koude zaken was gegaan.

*

Een paar dagen later stapte Leo Vroom bij haar binnen. Ze keek hem aan. Ze wilde zeggen dat z'n buikomvang opnieuw was toegenomen, dat een beetje sport niet verkeerd was, maar ze beet op haar lip. Leo was daar niet van gediend, wist ze. En je kon hem beter niet tegen je krijgen.

'Hoe gaat het met je?' vroeg ze daarom maar.

Leo gaf geen antwoord, keek haar slechts indringend aan terwijl hij zich op een stoel aan haar vergadertafel liet zakken. Als de chef je vroeg hoe het met je ging, moest je oppassen. Zou je 'Het gaat' antwoorden, dan zou ze over je omvang gaan zeuren. Zou je 'Prima' zeggen, dan zou er acuut bezuinigd gaan worden op je team, en bij 'Geweldig' stuurde ze je naar de psychiater, want dat bestond niet bij de Amsterdamse politie.

'Gestaag,' antwoordde hij daarom. 'Maar dat past bij mijn afdeling. Waarover wilde je me spreken?'

Het viel Anne op dat hij niet zelf over de sollicitatie van de journalist begon.

'Ik neem aan dat je die Thomas van Norden inmiddels gesproken hebt..'

Leo kneep de oogleden tot spleetjes. Hij wist wel dat het hierover zou gaan, maar hij was echt niet van plan aan haar grillen toe te geven.

‘Ja.’

Ze hief vragend haar handen. ‘En?’

‘Dat is echt niks.’

Het antwoord scoorde een ruime onvoldoende. ‘Hoezo niks?’

‘Geen goed gevoel. Ik vertrouw het gewoon niet. Zo’n vent komt binnen om te kijken hoe het bij ons gaat, om dan met een smeugig stuk in de krant een boel ellende te veroorzaken. Een soort undercoveractie vanuit de journalistiek. Dat gevoel kreeg ik.’

‘Hij schreef dat hij een paar jaar...’

‘Hij kan er zo na een maandje weer uit stappen. Smoezen genoeg.’

Ze keek hem even zwijgend aan. De onwil straalde ervan af.

‘Heb je er wel serieus naar gekeken? Met hem gesproken?’

‘Ja.’ Leo kruiste zijn armen voor de brede borst en er viel opnieuw een stilte. ‘Ik heb hem gebeld,’ verzuchtte hij toen.

‘Gebeld... Hoelang precies?’

‘Ik hou gewoon niet van pottenkijkers. Je hebt er niks aan.’

‘Dat vraag ik niet!’

Het was haar wel duidelijk; wat Leo betrof kwam de journalist er niet in.

‘Ik vind dat je een echte indruk van iemand moet hebben voordat je “nee” zegt, Leo. Stel je voor dat jij een waardevol iemand wegstuurt terwijl die echt met de beste bedoelingen zijn diensten aanbiedt?’

‘Dus ik moet hem gewoon maar toelaten?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik moet hem toelaten. En omdat jij er geen trek in hebt om mijn verzoek serieus te nemen, moet ik hem nu zelf spreken. Ik had het liever aan jou overgelaten...’

Er speelde een flauw glimlachje om haar lippen terwijl de

teamchef zich overeind hees. Hij liep al naar de deur toen haar stem hem even deed verstijven.

‘Dat betekent ook dat als ik vind dat hij toch een kans verdient, jf hem met open armen gaat ontvangen, Leo. Of ik stuur je per dienstopdracht drie keer per week naar de sportzaal...’

Claire, Annes secretaresse, zag de norske blik op Leo’s gezicht toen hij de kamer van haar chef uitliep.

‘Zeikwif,’ hoorde ze hem zachtjes mopperen. ‘Wat een vreselijk zeikwif...’

Claire glimlachte; daar ging er weer een die zijn zin niet kreeg.

*

‘U mag naar binnen.’

Voor Anne liep de dag al tegen z’n eind toen Claire een week later de deur opende en Thomas van Norden binnenliet. Hij was lang, met blond opgeschoren haar. Een modieus rond brilletje prijkte op zijn neus en gaf hem iets studentikoos. Aan zijn slanke, lenige lichaamsbouw kon ze zien dat hij sportief moest zijn.

De broekspijpen van zijn spijkerbroek waren zichtbaar nat. Hij droeg een legergroene parka over zijn arm, waar de regen zelfs nadat hij een kwartier had moeten wachten nog vanaf droop. Het moest buiten wel flink tekeergaan. Hij schudde haar uitgestoken hand en nam plaats. De kraag van een wit overhemd stak boven zijn grove grijze trui uit.

‘Sorry dat u even moest wachten. Allerlei vergaderingen en ik moest nog even een *digital meeting* afronden. Managementgedoe, zozegd.’

Dat woord ontglipte haar wel vaker en de constatering hing haar af en toe mijlenver de keel uit. Al jaren benauwde het haar zo erg dat ze soms haar kamerdeur op slot gooide en zich een halve dag verstopte bij een van de operationele researchteams. Gewoon om weer eens aan den lijve te ondervinden wat

er speelde. Over het algemeen waren dat haar leukste dagen, ook al had die betrokkenheid haar ook veel gekost. Maar of ze er gelukkiger van zou worden wanneer ze weer permanent als onderzoeker zou werken? Niet te lang over nadenken, dacht ze dan. Je hebt een geweldige job en hier kun je echt wat voor je mensen doen.

Ze nam zijn verschijning even in zich op terwijl hij plaatsnam. 'Een bekend gezicht...'

'Wederzijds. Ik zie u geregeld op de buis. De laatste keren niet in de meest prettige omstandigheden...'

Ze knikte. 'Maar die zijn geweest.' Het moest hem duidelijk zijn waar de grenzen van hun gesprek lagen. Stel dat hij haar hier in feite een interview zou afnemen...

Van Norden ging achterover zitten. 'Bijzonder dat u me uitnodigt.'

Hij had haar boodschap begrepen, constateerde ze. 'Vindt u? Waarom?'

'Na het telefoontje van de teamleider had ik de indruk dat mijn sollicitatiebrief al verscheurd was.'

'Bij Cold Case zitten vooral oude, doorgewinterde politiemensen die vaak extreem voorzichtig zijn geworden als het om journalisten gaat. Op een undercover-reportage van meneer Van Norden zitten ze niet te wachten.' Ze wachtte zijn reactie niet af. 'Espresso? Ik hoop van wel want die kan ik hier zelf maken. Voor ranzige koffie moet ik mijn secretaresse naar de automaat sturen.'

Hij schoot in de lach. 'Ik zal haar het werk besparen. Dus espresso, graag. Jammer, ik meende het echt met mijn sollicitatie, ik zou hier heel graag werken.'

Het gepruttel van het espressoapparaat bracht wat rust in het gesprek.

'Maar ik begrijp hieruit dat u me toch wilt spreken?'

Ze zette het kopje voor hem neer.

'Ja.'

Anne nam een soepele houding aan, zat een beetje schuin

op haar stoel, de voeten op de prullenbak. Voorzichtig nam ze een slokje en keek de man over de rand van het kleine kopje aan. Nee, een student was hij zeker niet. Middelbare leeftijd, zelfs een enigszins gebruide kop in de herfst. Hij moest recent in het buitenland hebben gezeten.

‘Maar met alleen de motivatie dat u cold cases een uitdaging vindt, komt u bij mij niet binnen. Iedere journalist likt de vingers af bij de gedachte hier achter de schermen te mogen rondsnuffelen.’

‘Maar ik meen het écht.’

‘Kan best, maar graag een onsje meer. Anders was het een gezellig kopje koffie, maar ook niet meer dan dat.’

Thomas van Norden staaarde even bedachtzaam voor zich uit. Die blik intrigeerde haar. Aarzelde hij om haar iets te vertellen?

‘Hou op,’ zei ze. ‘U hebt nu een ongetwijfeld leuke baan die u over de hele wereld brengt; u verdient een prima salaris, denk ik zomaar. En dan solliciteert u naar een laagbetaalde baan bij de politie en dat doet u zelfs nog nadat u inmiddels een ijskoude douche van Leo Vroom hebt gehad? Dan bent u óf een hardnekkig infiltrerende nieuwsgager óf er is iets anders aan de hand. Dus welke van de twee is het?’

Thomas keek haar strak aan. Ze had een sprekend gezicht met lange blonde haren die zacht over haar schouders vielen. Streng, priemende ogen keken ongenaakbaar in de zijne, maar ze straalde toch iets gevoeligs uit. Hij had gehoopt zijn kaarten nog even voor de borst te kunnen houden, maar ze had hem door. Maar als hij vertelde waar het hem echt om te doen was, liep hij het grote risico dat het inderdaad bij dit kopje espresso zou blijven.

Hij knikte ten slotte. Haar leidde je niet om de tuin. ‘U hebt gelijk, er is meer.’

Er viel een stilte. Anne wachtte af.

‘Mijn achternaam is Van Norden.’

Ze klopte op de dossiermap. ‘Dat weet ik.’

Haar stem nam een andere klank aan, hoorde hij. Ze keek even naar de klok. Hij mocht haar niet irriteren.

‘Ik heb een zus,’ ging hij daarom snel verder. ‘Ze is getrouwd met een man die Reinout heet. Reinout Brand. Zij hebben een dochter...’

Annes mond viel bijna open, haar gelaat verstrakte. ‘Emma Brand...’ fluisterde ze toen.

Hij ontweek haar blik. ‘Emma Brand was... nee, ís mijn nichtje. Ik ben hier al lang mee bezig. Dat verdriet van die mensen... Ik ben bereid alles te doen om mijn nichtje terug te vinden. Begrijp me alstublieft niet verkeerd. Het heeft met mijn werk niets te maken. Ik doe dit voor mijn zus. Maar als u denkt dat mijn verzoek geen zin heeft, dan zal ik u niet langer lastigvallen.’ Hij stond al op van zijn stoel en liep naar de deur.

Anne was even sprakeloos. De gedachten raasden door haar hoofd. Emma Brand was een zaak van meer dan tien jaar geleden. Het meisje was spoorloos verdwenen. Maar er was in de afgelopen jaren van alles gepasseerd aan moorden, liquidaties, ontvoeringen, en de zaak van Emma Brand was geleidelijk bij iedereen op de achtergrond geraakt. Emma... De verdwijning van de 13-jarige moest een van de eerste zaken zijn geweest die zij op haar bord had gekregen. Langzaam kwamen flarden naar boven. Ondanks alle inspanningen wisten ze totaal niet wat er met het meisje gebeurd kon zijn. Ze was vast dood. Verongelukt of vermoord. Kinderen die al zo lang weg waren, vond je niet meer. Nou ja, heel af en toe bleek de werkelijkheid anders. Er waren er die na jaren toch opdoken, maar Anne had destijds half Amsterdam op de kop laten zetten, alle media ingeschakeld, iedere tip nagezocht. Ze had er toen nachten van wakker gelegen.

‘Ga zitten.’ Haar stem snerpte door de kamer.

Hij hield in, draaide zich om, kwam terug.

‘Ik was betrokken bij die zaak.’

‘Dat wist ik toen ik de brief aan u schreef. Eens te meer toen ik uw uitnodiging kreeg. Maar moest ik de afspraak daarom

afzeggen? Ik hoop dat u er begrip voor hebt dat ik de kans daarom juist aangreep.'

'Meneer Van Norden wil dus niet uit pure interesse bij Cold Case werken, maar vanwege een persoonlijk belang,' zei ze licht sarcastisch. 'Zonder enige objectiviteit. En dat is wat doorgaans als eerste van rechercheurs wordt gevraagd.'

Hij haalde hulpeloos de schouders op.

'En in uw sollicitatiebrief rept u er met geen woord over. Ook niet echt iets dat me geruststelt.'

'Het toont wel aan dat u geen angst voor de journalist hoeft te hebben, toch? Mijn vakkennis maakt alleen maar dat ik wellicht anders dan de gemiddelde rechercheur denk, anders naar dingen kijk. U zou daar gebruik van kunnen maken.' Hij streek langs zijn kin. 'Of u moet willen besluiten dat mijn nichtje voor eens en voor altijd op een stoffige plank blijft liggen?'

Anne zat nadenkend te luisteren tot hij uitgesproken was; de stilte in de kamer werd drukkend.

'Weet uw zus... Weet Ina hiervan, dat u naar Emma op zoek wilt? En wat u daarvoor wilt doen?'

'Nee,' antwoordde hij resoluut. 'Absoluut niet. Ik wil niet dat zij het weet; dat wekt alleen maar verwachtingen die misschien niet waargemaakt kunnen worden.'

'Hoe is het nu met haar?'

Hij zocht even naar een passend antwoord. Toen schudde hij zijn hoofd.

*

Leo Vroom was woedend. Mevrouw Kramer van het hoofdbureau had zijn advies in de wind geslagen en het heft in handen genomen. Een drama van de eerste orde. Voortaan deed ze alle sollicitatiegesprekken maar lekker zelf, hij verdomde het op deze manier.

Ze had besloten Thomas van Norden een kans te gunnen. Natuurlijk wist ze dat ze er grote risico's mee zou nemen, en

[LEES VERDER IN HET BOEK]